

pracowników naukowych, granty na badania, zlecenia usług badawczych i eksperckich). Dla regionu w chwili obecnej kluczowa wydaje się rywalizacja z metropoliami ościennymi o populację studentów, co oznacza konieczność podjęcia działań znacznie wykraczających poza to, co oferują ośrodki akademickie ale i miasta w ramach dojrzałych metropolii.

- Wzrost roli wykorzystania posiadanych zasobów rozumiany jako znaczny wzrost efektywności poprzez uwolnienie rezerw, poprawę wykorzystania obiektów i kadry. Dla BTOF, ten trend oznacza przede wszystkim optymalizację wydatków administracyjnych i poszukiwanie oszczędności, bowiem w obliczu postępującej nierównowagi finansów publicznych istnieje niewielkie prawdopodobieństwo zwiększania dotychczasowych budżetów. Przemiany w tym zakresie będą miały niewątpliwie wpływ na kształt struktury jednostek szkolnictwa wyższego, w tym na podejmowane działania w kierunku łączenia potencjałów uczelni.

Biorąc pod uwagę aktualną sytuację gospodarczą regionu oraz strukturę i zasoby podsystemu szkolnictwa wyższego BTOF można wskazać dwa podstawowe kierunki działań na rzecz osiągnięcia optymalnego i dostosowanego do potrzeb krajowych poziomu rozwoju szkolnictwa wyższego.

Kluczowe kierunki działań:

1. Działania na rzecz wzrostu efektywności systemu kształcenia z punktu widzenia potrzeb gospodarki.
2. Działania na rzecz pełnego wykorzystania potencjału podsystemu szkolnictwa wyższego.

Każdy z wymienionych kierunków jest de facto potencjalną wiązką działań i projektów realizowanych przez wszystkich interesariuszy ze świadomością jednego celu – spójnego, ale też nadrzędnego wobec indywidualnych celów organizacji, instytucji czy władz. Dlatego niezwykle istotne są działania inicjujące szeroką dyskusję nad ostatecznym kształtem do jakiego ów system powinien dążyć, z pełną świadomością potencjalnych konfliktów, różnic interesów i partykularnych celów krótkoterminowych. Wydaje się, iż w tego typu procesach jednym z bardziej efektywnych sposobów jest zaproszenie neutralnego i niezależnego moderatora procesu spoza podsystemu, choć oczywiście nie jest to jedyny czynnik sukcesu.

Poniżej zamieszczone zostały pogłębione opisy każdego z kierunków, mogą one zostać potraktowane jako rodzaj rekomendacji horyzontalnej co do kształtowania procesów przemian w podsystemie szkolnictwa wyższego. Wdrożenie poniższych rekomendacji wspierają cele strategiczne, operacyjne i działania Programu.

1. Działania na rzecz wzrostu efektywności systemu kształcenia z punktu widzenia potrzeb gospodarki.

Pierwszym krokiem przy tak zdefiniowanym kierunku działań powinno być określenie miernika efektywności systemu, żeby móc ocenić czy proponowane zmiany zbliżają do określonego celu. Na potrzeby niniejszej analizy można przyjąć za taki miernik ocenę pracowników przez pracodawców tworzących rynek pracy dla osób z wyższym wykształceniem na obszarze BTOF.

Z tego punktu widzenia pracodawcy spotykają się na rynku z dwoma grupami potencjalnych pracowników:

- a. Absolwenci (osoby, których główny zasób wiedzy stanowi ta wyniesiona ze standardowego systemu kształcenia i jest on wspierany przez zgromadzone doświadczenie w trakcie studiów lub tuż po ich zakończeniu. Jest to grupa osób którą można rozszerzyć o studentów ostatnich lat i absolwentów którzy ukończyli naukę w ciągu ostatnich trzech lat)
- b. Pracownicy doświadczeni (bardzo szeroka i heterogeniczna grupa mieszcząca zarówno wysokiej klasy specjalistów, kadre zarządzającą, ekspertów jak i średni personel techniczny)